

A romantic couple is shown in a close embrace on a beach. The woman, on the left, has long, wavy blonde hair and is wearing a light blue, long-sleeved blouse with lace detailing at the shoulders and cuffs, and a wide-brimmed straw hat. She is smiling warmly at the man. The man, on the right, has dark hair and a beard, and is wearing a white button-down shirt. They are sitting on the sand, with the ocean and a large tree with green leaves in the background. The lighting is warm and golden, suggesting late afternoon or early morning.

LEE TOBIN
McCLAIN

uus algus
rannalinnas

Originaali tiitel:
Lee Tobin McClain
Reunion at the Shore
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Lee Tobin McClain
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10401621
ISBN 978-9949-82-820-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Karen Solemle

ESIMENE PEATÜKK

Ria Martin pidi väikese vireleva motelli omanikuna rinda pistma lõputute arvete ja aina kuhjuvate kohustustega, mistõttu oleks ta pidanud rõõmustama võimaluse üle sellest kõigest mõneks ajaks pääseda. Ta oleks võinud nautida laheld puhuvat mahedat sügistuult. Aga temal keeras kõhus, kui teismelise tütre kooli poole ruttas.

Kas sa saad kiiremas korras Kaitlynile järele tulla?

Oli oktoober ja pärast seda, kui Kaitlyn alustas kaheksandas klassis, oli Ria saanud juba kolm seesugust tungivat sõnumit. Tema süda valutas oma tundliku noorema tütre pärast, seega tahtis ta üle kõige tüdruku kallistada ja kõik taas heaks muuta. Aga kallistused polnud aidanud, just nagu polnud kasu olnud vestlustest ja karistustest. Kaitlyni hinded läksid aina halvemaks ja tema priimuse maine klassis oli saamas suurima pahareti omaks. Mis oli Ria armsa tütrega juhtunud?

Erakooli parkla oli väike, kahekorruselist telliskivihoonet ümbritsesid kahelt poolt puud ja tagant Chesapeake'i lahe sillerdav vesi. Ta jäi hetkeks seisma ja sundis end vaatama looduse ilu, mis teda tavaliselt rahustas. Naisel oli vedanud, sest möödunud aastal siia kolides

oli ta saanud koduperenaistele mõeldud stipendiumiprogrammi kaudu koolitusi võtta. See oli tema tütardele suurepärane võimalus. Vähemasti oli ta nõnda arvanud.

Aga paistis, et praegu ei piisanud kõrge tasemega koolist selleks, et Kaitlynit aidata. Kaitlyn oli alati olnud issi tütreke, pärast lahutust rohkem kui iial varem.

Ja isa oli lapsevanema kohustused hüljanud.

Ta seisatas kooli eesukse kõrval seisva pingi juures, istus ja toksis telefoni Drew' numbri.

Seekord ei palunud mehe hääl isegi sõnumit jätta. „Kõnepostkast on täis,“ teatas masinlik hääl.

Korraks sai mure vihast võitu. Kas tema endise abikaasa ja tütarde isaga on midagi juhtunud?

Ei. Kui oleks, siis oleks ta sellest juba kuulnud. Jah, Drew elas kahe tunni kaugusel Baltimore'is, kuid tema osakonnal on Ria number olemas ja talle oleks teatatud, kui Drew'ga oleks midagi juhtunud. Nende lahutusest oli möödunud ainult poolteist aastat ja enne seda olid nad pool aastat lahus elanud. Nad tüdrukutega polnud Drew' ega tema tööandja silmapiirilt kadunud.

Drew käitus lihtsalt vastutustundetult, mis polnud üldse tema moodi, aga samas läksid mehed pärast lahutust lolliks. See oli nende sugupoolele iseloomulik. Ria tahtis telefoni kotti pista, kuid see läks taskust mööda ja ta haaras selle järele, kui telefon maha kukkus.

„Ria! Mida sa teed?“

Ema hääl ehmatas Riat. Kui ta pilgu tõstis, nägi ta ema murelikku nägu, tema sooje, peenikestest kortsudest ümbritsetud silmi ning kollakaspruune juukseid sassis hobusesabas, ja oleks tahtnud nutma puhkeda. Aga muidugi ei hakanud ta nutma – ta oli asjalik täiskasvanu. „Olen idiot,“ vastas Ria telefoni haarates ja selle ekraani silmitsedes. „Ma lõhkusin vist ekraani ära. Mida sina siin teed?“

„Ma sain Kaitlyni kohta sõnumi. Kui ma vastasin, kirjutas sekretär, et Kaitlyn tegi jälle koolist poppi.“

Ria tõusis ja kortsutas kulmu. Tema polnud helistanud ega sõnumit saatnud, ta oli lihtsalt kohale rutanud. „Miks nad meie mõlemaga ühendust peavad võtma?“

Ema kehtas õlgu. „Kui nad sind vahel kätte ei saa...“ Ta ei lõpetanud lauset.

Ria niigi pidev süütunne emana kasvas veel pisut suuremaks. See vastas tõele, vahel Chesapeake'i motelli juhatamisega ametis olles, ei olnud võimalik teda kätte saada.

Ta polnud kunagi tahtnud olla *see* ema, kes keskendub karjäärile, selmet pühenduda lastele. Aga kui nad olid Drew'ga lahku läinud, polnud ta saanud enam poole kohaga tööl käia. Jumal tänatud, et nad olid kolinud Pleasant Shoresi ja elasid ema lähedal, sest ema oli Ria koormat viimase poolteise aasta jooksul tohutult kergendanud. Eriti siis, kui oli juhtunud kohutav õnnetus, millest ema midagi ei teadnud, sest keegi ei teadnud. „Ema, ma tegelen nüüd sellega ise. Sa teed minu heaks niigi väga palju.“

„Kas oled kindel? Ma aitan hea meelega.“

„Kõik on hästi. Sa võid minna tagasi tööle.“

„Mul on tänaseks tööpäev läbi. Kui tahad, kohtume sinu pool.“

Ria kallistas hetke ajel ema, kes talle alati toeks oli. „See oleks tore. Täna sind.“

Ta vaatas emale järele ja oleks tahtnud hõigata: „Palun jää siia. Ma ei tea, mida teha.“

Ria soovis üle kõige, et suudaks oma tütart aidata ja end emana heastada. Aga tema ja Kaitlyni vahel oli justkui mingi õhuke, kuid läbitungimatu sein. Ta nägi tütart – tal piisas vaid Kaitlynit näha, kui tema süda täitus emarmastusega –, aga ta ei ulatunud temani.

Ta pidi leidma viisi, kuidas seda parandada.

Kaitlyn kõssitas Pleasant Shoresi kooli administratiivtiivas toolil ja vaatas, kuidas ema kooli nõustajaga räägib. Ta teadis, et saab pahandada, kuid sellest hoolimata tundis ta kergendust, nähes oma

ema – pikad punased juuksed igatsemas sirgendaja järele, teksad ammu moest väljas, must kuub jätmas muljet, et ta püüab asjalik välja näha.

Naised, mõlemal laup kipras, heitsid pilke tema poole. Vaene ema, tal oli alati palju stressi ja nüüd sai ta selle looga veel muresid juurde. Kaitlyn oli kõiges süüdi. Ta tahtnuks end ema kaissu peita ja nutta nagu kuueaastane, aga see ei tulnud kõne allagi. Esiteks, ema ajas teda viimasel ajal päris hulluks. Teiseks, oleks ta siis tundnud kiusatust emale rääkida, mida oli teinud.

Seda ei saanud ta teha. Jumal tänatud, et ta polnud rääkinud kooli nõustajale proua Grayle midagi tähtsat. Ta oli pobisenud vaid, et tal on „sõpradega probleeme“, sest nõustajad uskusid alati seda sorti asju. Ja selles oli ka pisut tõtt. Tema teo kohta olid hakanud ringlema kuulujutud ja täna oli teda eriti julmalt narritud. Eelmisel aastal leitud sõbrad näisid teda vältivat.

Seepärast ta tundidest poppi teinud oligi. Ta pidi lihtsalt minema pääsema.

Võib olla naine tajus tema mõtteid, sest nad emaga pöördusid ja viipasid talle. „Ainult üks tund ongi veel jäänud, mine parem koju,“ ütles proua Gray. „Teil on vaja emaga asjad selgeks rääkida.“

Kaitlyn põrnitses naist välkuvate silmadega.

Proua Gray patsutas teda õlale. „Ema ja tütre suhted ei ole alati lihtsad,“ sõnas ta, „aga väga tähtis on teineteisega rääkida.“

Ära sa märgi. Kahjuks polnud nende pere rääkijat sorti.

Nad olid jõudnud juba parklasse, kui ema viimaks suu lahti tegi. „Kaitlyn, ma tean, et kaheksas klass on raske. Aga sa oled küllalt vana, et end kontrollida ja klassis püsida.“

Kaitlyn surus huuled kokku. Mida teadis ema kaheksandast klassist? Mida teadis ema tema elust? Koolis, kus käisid õpilased, kes olid olnud koos lasteaiast saati, peeti Kaitlynit ikka veel uueks tüdrukuks ja suvitajaks, olgugi et ta oli elanud seal juba poolteist aastat. See, et ta oli oma klassi kõige suurem ja pikem tüdruk, kelle rinnad olid ühe suvega A-st D-ni kasvanud, ei tulnud samuti kasuks.

Autosse jõudnud, ohkas ta kergendunult. Koolist minema saada oli väga hea tunne. Kaitlyn soovis, et saaks Pleasant Shoresist lahkuda, kuuks ajaks tagasi Baltimore'i isa juurde, nagu nad olid pidanud suvel minema.

Pleasant Shoresi kool polnud üdini halb koht, vähemasti polnud see talle nõnda paistnud, kui ta seal aasta tagasi õppima hakkas. See oli palju väiksem kui riigikool, kus nad olid õega enne vanemate lahtust käinud, ja see meeldis talle, sest ta arvas, et seal on kergem sõpru leida. Igal juhul oli tal kergem parima õpilasena silma paista.

Aga kui kõik untsu läks, polnud väike kuulujutte täis kool koht, kus käia. Seda sai Kaitlyn omal nahal tunda.

„Mis siis õigupoolest juhtus?“ küsis ema autot käima pannes.

„Ära karju mu peale!“

Ema avas suu, pani jälle kinni ja hingas sügavalt sisse. Tal polnud nähtavasti aimugi, kui ärritav see oli. „Ma esitasin sulle küsimuse,“ sõnas ema aeglaselt ja sõnu selgesti välja hääldades, nagu oleks Kaitlyn jõmpsikas, „normaalse hääletooniga.“

Tõik, et emal oli õigus, ei puutunud üldse asjasse. „Jäta mind lihtsalt rahule,“ vastas Kaitlyn ja tema hääl hakkas värisema.

Just nagu siis, kui ta oli läinud kooli raamatukogus Chris Taylori juurde ja püüdnud temaga vestlust alustada, ent poiss oli vaid irvitanud ning Shelby Graysoni ja tema kamba poole silmi pööritanud, sellal kui need olid Kaitlynit vaadanud ja õelalt naernud.

„Oh, kullake.“ Ema sirutas käe ja silitas tema kätt, just nagu siis, kui Kaitlyn oli väiksenäid midagi kartnud. „Olgu mis on, aga mul on kahju, et see sulle haiget teeb.“

Pisarad tungisid Kaitlynile silmi ja ta tõmbas käe ära. „Jäta!“ Kui ema sellise kaastundliku tooniga jätkab, murdub ta kindlasti.

Ema pani suu kinni ega öelnud rohkem ühtegi sõna enne, kui nad koduuksest sisse astusid. Õnneks oli vanaema seal ja lõhn reetis, et ta oli teinud lasanjet. Tavaliselt armastas Kaitlyn vanaema lasanjet ja ta polnud söönud midagi peale müslibatooni, mille ema oli talle hommikul väevõimuga sisse toppinud.

Aga tal keeras sees nii, et ta ei suutnud toidule isegi mõelda.

Kaitlyn ei teinud ema etteheidetest välja ja läks üles oma tupp, ent seisatas trepil, et kuulata, mida ema juhtunust räägib. Ta pidi ootama vaid paar sekundit.

„Kas temaga on kõik korras?“ küsis vanaema.

„Vaevalt küll. Ma lähen üles ja vaatan, kas ta on nõus minuga rääkima.“

„Anna talle pisut aega,“ soovitas vanaema. „Mõnikord on ema viimane, kellega ärritunud neljateistaastane rääkida tahab.“

„Noh...“ Ema hää l kõlas kurvalt, peaaegu lootusetult. „Küllap sul on õigus, aga mind piinab see, et ma ei saa teda kuidagi aidata.“

„Oled sa proovinud rääkida tema isaga? Drew' ja Kaitlyni vahel on alati olnud tugev side.“

„Ei ole, sest ma pole teda kätte saanud. Tema kõnepostkast on täis ja ta ei võta telefoni vastu.“

Vanaema laksutas keelt ja nad rääkisid veidi sellest, kas Kaitlyni õde Sophia võiks aidata.

Hea nali. Sophial oli oma suurepärase seltsieluga nii palju tege- mist, et tal jätkus Kaitlyni jaoks vaid haletsev pilk.

„Tead,“ ütles ema vanaemale. „See pole Sophia asi ja nagu sa ütlesid, pole minu ja Kaiti suhted viimasel ajal kuigi head, ükskõik, kuidas ma ka ei püüaks. Ma lähen Drew'd otsima.“

„Oh, kullake,“ vastas vanaema sama mureliku ja kaastundliku tooniga, mida ema oli kasutanud Kaitlyniga rääkides. „Kas see on ikka hea mõte? Ma jään muidugi hea meelega tüdrukute juurde, aga...“

Kaitlyn sulges silmad. *Jah, jah, palun jah.* Kui tema suur tugev politseinikust isa siin oleks, jätaksid Shelby Grayson, Tyler Pollackson ja teised tema klassi õelad lapsed ta viimaks rahule.